

Arrest

nr. 42 227 van 23 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2010 eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de Belgische staat vertegenwoordigd door de minister van Migratie en asiel, bedoeld de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1,

derde lid van de Vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U verliet uw land van herkomst op 18 december 2003. U was niet vergezeld van enig familielid. U kwam op 19 december 2003 in België aan. Op 21 februari 2010 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken u het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, omdat u niet in het bezit was van verblijfsdocumenten, identiteitsdocumenten en middelen om naar uw land van herkomst terug te keren. U vroeg op 5 maart 2010 het statuut van vluchteling aan. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Volgens uw verklaringen is uw vader de tweede zoon van de koning van de Abbey Chawī, een clan van de Ga in Ghana. Omdat de oudste zoon van de koning verdwenen was, zou uw vader de koning opvolgen in geval van overlijden. Uw vader stierf echter vóór de koning, zodat de troon aan uw broer S. (...) zou toekomen. In 2003 was de koning ernstig ziek en werd er gevreesd dat hij zou sterven. Uw broer wilde de koning niet opvolgen omdat het ritueel vereist dat u, als zijn jongere broer, bij de kroning geofferd zou worden. Bovendien stonden zowel u als uw broer dicht bij de methodistische kerk dan bij de traditionele religie van uw clan. Jullie woonden ook in Accra en niet in het tuisdorp van uw clan, Oduman. Uw broer vluchtte vóór u uit Ghana. Hij overleed echter op zee. In geval van overlijden van de koning zou de kroon nu aan u toekomen en zou uw jongere broer op zijn beurt geofferd worden. U weigerde om dezelfde reden als uw broer en u ontvluchtte Ghana met de hulp van een Belgische vrouw op 18 december 2003. De koning zelf stierf in 2004. In België verbrak de vrouw die u had helpen vluchten, alle contact. U kwam in aanraking met leden van de 'Faith Foundation' die u hielpen. U vroeg geen asiel aan omdat u niet op de hoogte was van de procedure. In 2009 vroeg u in Antwerpen de regularisatie van uw verblijfsstatuut aan. Op 21 februari 2010 werd u na een ticketcontrole op de tram gearresteerd omwille van uw illegaal verblijf.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

In verband met de problemen die u in Ghana aanhaalt dient te worden vastgesteld dat uw vlucht voorbarig was en dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten. U verklaart expliciet dat u geen problemen had met de Ghanese overheid, maar enkel met de oudsten van uw clan (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U vreest dat u of uw jongere broer in verband met de opvolgingsrituelen van uw clan geofferd zouden worden door de clanoudsten. U kan echter geen concreet voorbeeld geven van gelijkaardige gevallen, met name van andere menselijke offers die ooit door uw etnische groep in vergelijkbare omstandigheden gepleegd werden (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Ook de beschikbare informatie bevestigt het bestaan van deze praktijken niet (zie informatie in het administratief dossier). U werd daarenboven zelf ook nooit op een concrete manier bedreigd door de clanoudsten vóór u het land verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U brengt dan ook geen concrete elementen aan die erop wijzen dat u of uw broer inderdaad een reëel gevaar liepen om geofferd te worden. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, in de mate dat u zich inderdaad bedreigd voelde, nooit bescherming hebt gezocht bij de autoriteiten van Ghana. Uit de beschikbare informatie blijkt dat in Ghana de macht van de traditionele leiders gestaag uitgehold is door de formele judiciële instellingen. Ghana heeft bovendien instellingen opgericht die mensenrechtenschendingen en schadelijke traditionele praktijken bestrijdt zoals de Commission on Human Rights and Administrative Justice (zie informatie in het administratief dossier). Het feit dat er in Ghana iets bestaat als een conferentie van traditionele leiders, waar u tijdens uw gehoor naar verwijst (zie gehoorverslag CGVS, p. 9), is in deze context dan zeker ook geen aanwijzing dat de autoriteiten van Ghana schadelijke traditionele praktijken en mensenoffers zouden tolereren. Uw

verklaring dat anderen reeds vóór u bescherming hadden gezocht, maar dat desondanks de praktijk voortleeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 9), is evenmin overtuigend, aangezien u geen concrete voorbeelden kan geven van gelijkaardige gevallen. U hebt dan ook zonder gegronde reden nagelaten om vóór uw vlucht de bescherming te vragen van de Ghanese politie en autoriteiten of een mensenrechtenorganisatie in Ghana te contacteren, bijgevolg kan niet geconcludeerd worden dat u internationale bescherming nodig hebt.

Verder dient vastgesteld te worden dat u na uw aankomst in België naliert om asiel aan te vragen. Van iemand die in zijn land van herkomst vervolging of ernstige schade vreest en bescherming zoekt in een ander land, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo snel mogelijk na aankomst deze bescherming vraagt van de autoriteiten van het asieland. Uw verklaring dat u gedurende 7 jaren niet op de hoogte was van de procedure is weinig overtuigend, zeker omdat u vrij gemakkelijk in het Engels kan communiceren. U hebt dan ook uw asielaanvraag zonder gegronde reden ingediend na het verstrijken van de in artikel 50 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Deze manier van handelen ondermijnt bovendien ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees voor vervolging in Ghana.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden. U hebt ter ondersteuning van uw asielaanvraag geen documenten voorgelegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u verklaarde een regularisatieaanvraag te hebben ingediend.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

3.2.1. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

Verder dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wordt wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Bovendien, zo blijkt uit verzoekers verklaringen, heeft verzoeker nooit melding gemaakt van de aangehaalde problemen bij diens autoriteiten. Verzoeker deed dit naar eigen zeggen niet omdat *“Mensen hebben voorheen reeds bescherming aangevraagd, maar de praktijk is er nog”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift deze verschoningsgrond stellende dat *“enkele personen reeds voor hem het probleem van de menselijke offers aan de autoriteiten hebben voorgelegd, zonder succes”*. De Raad wijst er evenwel op dat deze verschoningsgrond een blote bewering betreft die door verzoeker met geen concrete gegevens en/of informatie wordt onderbouwd.

Als bijkomende reden waarom verzoeker geen bescherming heeft gezocht bij de Ghanese overheid houdt verzoeker voor dat de leiders van de dorpen veel macht hebben gekregen van de overheid waardoor de overheid niet geneigd is zich met de lokale aangelegenheden te bemoeien. De Raad stelt wederom vast dat ook deze stelling een blote bewering betreft die door verzoeker met geen enkele concrete informatie wordt onderbouwd en bovendien diametraal staat tegenover navolgende motivering van verwerende partij: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat in Ghana de macht van de traditionele leiders gestaag uitgehold is door de formele judiciële instellingen. Ghana heeft bovendien instellingen opgericht die mensenrechtenschendingen en schadelijke traditionele praktijken bestrijdt zoals de Commission on Human Rights and Administrative Justice (zie informatie in het administratief dossier). Het feit dat er in Ghana iets bestaat als een conferentie van traditionele leiders, waar u tijdens uw gehoor naar verwijst (zie gehoorverslag CGVS, p. 9), is in deze context dan zeker ook geen aanwijzing dat de autoriteiten van Ghana schadelijke traditionele praktijken en mensenoffers zouden tolereren.”*. Verwerende partij steunt zich desbetreffend op talrijke internationale objectieve informatie, waaronder het *“2009 Country Reports on Human Rights Practices”* van 11 maart 2010 van het *“Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor”*.

De redenen waarom verzoeker heeft verzaakt aan het zich beroepen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten kan derhalve door de Raad niet worden aanvaard.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een document van Amnesty International van 8 januari 2009 waarin wordt gesteld dat in Ghana de situatie van de mensenrechten sedert 1992 aanzienlijk is verbeterd en waarbij Amnesty International de nieuw verkozen president oproept de mensenrechten hoog op de agenda te plaatsen onder vermelding van een zevental aandachtspunten, die worden herhaald in het verzoekschrift. Deze aandachtspunten betreffen de volledige naleving van de door Ghana zowel internationaal als regionaal aangegane verplichtingen, de afschaffing van de doodstraf, de onwettige detenties, de verzekering van een eerlijke rechtsbedeling, de overbevolking van de gevangenissen, het geweld tegen vrouwen, de gedwongen onteigeningen en de bestrijding van de maffia. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar voormelde door Amnesty International aangestipte aandachtspunten naar aanleiding van de inauguratie van de nieuw verkozen Ghanese president – bovendien onder de vermelding dat sedert 1992 de mensenrechtensituatie in Ghana aanzienlijk is verbeterd – niet aan dat hij zich voor de door hem voorgehouden problemen niet zou kunnen beroepen op de bescherming van zijn autoriteiten, mogelijk gebruik makend van de door verwerende partij aangehaalde instellingen.

Bovendien stelt de Raad vast dat de motivering van verwerende partij dat het bestaan van de praktijk van het brengen van mensenoffers in het kader van opvolgingsrituelen niet in de beschikbare informatie wordt bevestigd, door verzoeker niet wordt weerlegd. Verzoeker brengt dienaangaande geen andersluidende objectieve informatie bij doch stelt enkel dat een gebrek aan concrete voorbeelden van menselijke offers te wijten is aan het geheime karakter van deze praktijken. De Raad wijst erop dat verzoekers louter voorhouden van het geheim karakter van deze praktijk niet ontkracht dat het bestaan van deze praktijk niet voorkomt in de beschikbare informatie daar verzoeker, zoals voorheen gesteld, zelf aangeeft dat reeds meerdere personen *“het probleem van de menselijke offers”* aan de autoriteiten hebben aangegeven waardoor indien dit probleem effectief zou aanwezig zijn het minstens in de gespecialiseerde informatie zou zijn vermeld. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoeker dienaangaande geen andersluidende informatie bijbrengt.

De vaststelling dat een beroep kan worden gedaan op nationale bescherming en dat verzoeker zelfs geen poging deed zich desbetreffend tot zijn nationale autoriteiten te wenden laat niet toe aan verzoeker de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, toe te kennen.

De motivering dat verzoeker geen concreet voorbeeld kan geven van andere menselijke offers die ooit door zijn etnische groep in vergelijkbare omstandigheden werden gepleegd betreft dan ook een overtollig motief, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop, meer in het bijzonder dat hij sedert zijn geboorte maar één koning heeft gekend, niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Ook de vaststelling van verwerende partij dat verzoeker geen documenten heeft bijgebracht ter ondersteuning van zijn asielaanvraag betreft om voormelde redenen een overtollig motief.

3.2.2. Als verschoningsgrond voor het zeven jaar wachten alvorens een asielaanvraag in te dienen stelt verzoeker dat hij in België werd opgevangen door de pastoor en leden van een kerk in ruil voor

vrijwilligerswerk ten bate van deze kerk. *“Behalve de materiële steun die hij van de pastor en van enkele leden van de kerk kreeg, heeft verzoeker geen informatie gekregen over de mogelijkheid om asiel aan te vragen. Men vreesde misschien dat verzoeker via een asielprocedure, een verblijfsvergunning zou krijgen en dat hij niet meer gratis voor de kerk zou willen werken.”*, aldus verzoeker.

Verzoekers verschoningsgrond kan door de Raad niet worden aangenomen. Verzoeker laat het immers voorkomen alsof hij gedurende zeven jaar totaal van de Belgische samenleving was verstoken en hij enkel contact had met de leden van de kerkgemeenschap die hem bewust de informatie dat een asielprocedure kon worden ingeleid onthielden, wat in redelijkheid niet kan worden aangenomen. Verzoeker toont dit volstrekt verstoken zijn van de Belgische samenleving op generlei wijze aan, doch in tegendeel stelt zelf in zijn verzoekschrift *“in het najaar van 2009 via de media te hebben vernomen dat de minister van migratie- en asielbeleid het illegaal verblijf van een bepaalde categorie van vreemdelingen wilde regulariseren”*. Daar in de media door deze jaren heen eveneens veelvuldig is bericht over de problematiek van de asielzoekers is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker niet in kennis zou zijn geweest van de mogelijkheid in België een asielaanvraag in te dienen. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onaantast.

3.2.3. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT